

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...

Bol to celkom obyčajný byt. Dvojizbový, s úplne bežným zariadením, momentálne prázdny. Jediný zvuk vychádzal z hodín upevneným nad skrinkou. Hlasné tik-tak sa rozliehalo po celom byte. Okrem tikania hodín bolo v byte ticho, ale nie to pokojné ticho, aké zvyčajne doma býva. Toto ticho bolo čímsi zlovestné.

Zrazu v zámku zaštrkotali kľúče a vchodové dvere sa otvorili. Závan studeného vzduchu vnikol do bytu a na pocit ho ešte viac zneútlnil.

Na prahu dverí stál muž. Chvíľu len tak stál a pozeral dnu. Potom však pomaly vykročil a zavrel za sebou dvere. V ruke držal správu od lekára, ktorú hodil na poličku. Papier pomaly letel vzduchom, pretáča sa, otváral a zatváral a slová z neho bili muža do krvi: „...nádor... ..terminálne štádium... ..mizivá šanca na vyliečenie.“ V byte sa opäť rozhostilo absolútne ticho rušené len hlasným tikaním hodín na stene. Muž si vyzliekol kabát a zavesil ho na vešiak. Potom sa zohol, vyzul si pravú topánku, potom ľavú a obe vzorne špičkami ku stene uložil. Potom sa vystrel a zahľadel sa na hodiny. Neúpros- né tikanie sa mu zarývalo do uší... Usmial sa a prešiel k jednému z kresiel, sadol si doň, končeky prstov pred sebou spojil a prenikavo sa zahľadel na hodiny. Byt sa opäť ponoril do takmer absolútneho ticha.

„Keby som mohol vziať späť svoje premárnené dni... využil by som ich na to aby som sa vrátil so starých koľají?“

Keď sa mužove pery prestali pohybovať,

“To, ako žijem, určuje moju smrť.”

tikanie hodín akoby zosilnelo a spomalilo a mužovu myseľ naplnili spomienky. Ako vtedy... muž sa usmial. Bolo to dávno, akoby v inom čase, a on si predsa zapamätal ten pocit, búšenie srdca, šteklenie v bruchu...
Hodiny na stene akoby zase o niečo spomalili.

Ďalšie spomienky.
Pálivý pocit v hrdle, ktorý postupne prechádza do ohromného výbuchu alkoholu v žalúdku. Tisíce otočených pohárikov, litre chľastu, more žien, bezpočet párty, tisíce vyfajčených cigariet. To všetko zhustené preletelo mužovi pred očami a vzniklo s toho akési bizarné pôžitkársko-nenávistné a šíalené peklo. Hodiny tikali čoraz pomalšie...

„Už som unavený zo všetkých tých obáv... Toho nekonečného prívalu strachu, ktorý som stvoril...“ Muž sa uškrnul. „To, ako žijem, určuje moju smrť.“

Stále upieral pohľad na hodiny, ktoré tikali čoraz pomalšie a hlasnejšie.
Tik-tak. Tik-tak. Tik...Tak... Tik... Tak... TIK...! TAK...!

Dvere sa zrazu rozleteli. Muž v kresle sa ani nepohol. Ticho v byte bolo teraz absolútne. Postava vo dverách vykročila smerom k mužovi a natiahla k nemu ruku:
„Pod’...“

Muž sa strhol zo zasnívania a pozrel na postavu. Zahalená v temnom plášti, šíril sa okolo nej chlad. Muž vložil svoju dlaň do rúk tej bytosti a zamrmal: „Pod’me...“

ADAM

